

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 6. Ut kommer hvarje Söndag. Götheborg den 7 Februari 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången



Mordförsöket mot kejsar Napoleon, d: 14 Januari.

Mordförsöket mot kejsar Napoleon.

(Efter L'illustration.)

Den 14 sistl. Januari kl. 1/2 9 på aftonen hörde man just i samma ögonblick som hofvagnarne stannade utanför operahuset, trenne häftiga knallar, hvilka genast åtföljdes af sönderslitande rop ifrån folkhopen, som sökte fly undan på bulevarden.

Man hade gjort ett angrepp mot kejsarens lif.

Trenne bomber hade blifvit kastade af mördarne, hvilka befunno sig i den stora hop, som stod sammanträngd på gatan "Lepelletier's trottoir."

Några sekunder efter explosionen såg man en man, hvars ansigte var betäckt med blod, i ett upprördt tillstånd störta sig fram mot den vagnsdörr, inom hvilken kejsarinnan satt.

Var väl denne en försvarare eller en ny mördare? Hennes majestäts tvifvel i detta fall blef ej långvarigt; mannen var Alessandri, hvilken, ehuru sårad på tre ställen, icke ville tillåta någon annan att försvara Deras Majestäter.

Kejsaren hade fått sin hatt genomborrad och näsan lätt skrubbad af en bombskärfva. General Roguet, som åtföljde D. D. M. M., erhöi deremot en blessyr, den man i början ansåg obetydlig, men hvilken sedermera antagit en långt svårare karakter.

D. D. M. M. inträdde helt oförskräckt i operahuset, hvarunder kejsaren esomoftast vände sig om, för att begära upplys-

ningar om de sårade samt tillsäga att skyndsamt hjälp måste användas.

I salongen, der man först trott att de tre smällarne härrört från någon gasexplosion, spred sig dock hastigt ryktet om mordförsöket, och då kejsarparet visade sig i sin loge, tillkännagaf publiken med lika ihålliga som lifliga rop, såväl sin fasa öfver det oerhörda röttet, som sin glädje öfver att detta ej haft bättre framgång.

Representationen fortgick härefter, alldeles som om ingenting passerat.

Men om allt var lugnt inne i teatersalongen, så var detta deremot icke förhållandet ute på "rue Lepelletier!"

Samma bomber som på ett så förunderligt sätt skonat D. D. M. M., hade, så snart de vidrört marken, sprungit i tusentals stycken och dervid spridt död och fasa i den försvarslösa folkmassans leder, hvars förskräckelse nådde sin höjd, då den samtidigt såg gasen släckas.

Men inom några ögonblick voro gaslågorna åter tända, och då man i detsamma hörde berättas att mördarne blifvit gripna, återkom lugnet så småningom, och hvar och en skyndade att göra sig undermåttad om de allraminsta detaljer i denna dram, som ej varat längre än 4 à 5 sekunder.

Man kunde då på den af blod fuktade marken se sårade människor och döda hästar ligga utsträckta bland spillrorna af den skadade vagnen, samt personer, hvilkas blod ännu strömmade ur de djupa såren och hvilkas smärtsamma rop tillräckligt beskrefvo deras lidande.

Den förste bomben hade sprungit sönder under vagnshästarne, hvarvid tvenne stycken af densamma dödats den hästen, som stod till venster i spannet.

Den andre hästen, som sårades i bringan, rusade så snart han kände sig träffad, framåt, och genom hans våldsamma ansträngning, som ej kunde förhindras af kusken, hvilken sjelf var sårad, rycktes vagnen med, så att dess stång krossades emot en af operahusets pelare.

De båda andra bomberna skördade många offer i folkhopen, särdeles bland polistjenstemännen. Kejsarens vagn skadades af de kringflygande bombflisorna på 43 olika ställen.

Enligt "Le Moniteur's" uppgift uppgick de sårades antal till 125. De vid operan och "opera-comique" tjenstgörande läkare blefvo genast tillkallade, för att sköta de sårade, af hvilka många voro förfärligt tilltygade.

Bland dessa har man uppgifvit polistjenstemännen Hebert, Lanet och Roussel. En annan polisagent hade fått tretton blessyrer, af hvilka sex voro ganska svåra, och ännu en annan dog påföljande natt af sina sår.

Den lancier-trupp, som befann sig på platsen, iakttog en utmärkt hållning under tumultet, och ingen af dem vek ifrån sin plats.

Sedan lugnet blifvit återställt, frågade deras anförare med hög röst om någon blifvit sårad.

— Jag! — svarade en lancier, som icke lemnat sin häst.

En informators kärleksäventyr.

Romantisk berättelse

af

Eduard Schmidt-Weissenfels.

(Forts. fr. N:o 5.)



err Lorden hade tyvärr misstagit sig i fråga om min natur; ty jag var djerf nog, att våga lysa känslor, och ryggade ej tillbaka för den oförskämheten, att finna en dotter till lord H. intagande och i vissa ögonblick tillochmed gudomlig.

Miss Evelina, lordens äldsta dotter, hade satt hela mitt väsen i uppror, så att jag endast med möda kunde hålla mig kvar i lärarekallets ok, och för intet pris i världen hade jag i min tröstlösa ställning hunnat rycka denna ömma böjelse ur mitt bröst.

Henne undervisade jag företredesvis med största nit och begagnade de fransyska lektionstimmarne till att låta henne lära sig ett helt kärlekslexicon.

Emellertid kände jag mig dock genom min ställning något skygg; jag var så blyg, som en yngling, som nyss kommit från landet, och rodnade hvarje gång jag såg in i Evelinas himmelska ögon, precis som om jag aldrig förut sutit midtemot ett vackert ansigte.

Min retande lärjunge hade likväl ingen aning om de känslor, som bestormade hennes lärare; hon tycktes ej kunna anse en sådan företeelse möjlig och förnekade ej sitt aristokratiska blod. Sjelf aktade jag mig väl att låta henne på minsta vis förmärka mina känslor, utan åtnöjde mig med att i min kärleksvända skriva vers på min kammare, svärma och drömma om Evelina och af henne bilda mig ett ideal för mina förhoppningar.

Gick jag med henne och hennes syster Alice samt den aldrig frånvarande guvernanten till kyrkoherden i nästa

by, den de mycket ofta besökte, så höll jag henne under armen, fann derunder de gamla träden och de gröna ångarne, de beskdliga oxarne och de enfaldiga fåren utomordentligt sköna och svärmade till den grad, att Evelina ofta uppgaf ett högt skratt och sade:

— Ack, sir, hvad är det för galenskaper ni nu pratar!

Kan man väl tro, att jag var alldeles förtjust hvar gång hon yttrade något sådant?

Sommaren hade redan gått till ända, då lord H. med sin fru och den unge lorden företog en resa till Skottland, för att på några veckor besöka grefvinnan G., mylady's syster. Den bestämda tiden för deras frånvaro förgick dock, utan att lorden, lady'n eller den unge arftagaren ännu låtit höra af sig. Slottets hemmavarande invånare grepos då af en med hvarje dag tillväxande oro, hvilken först då lade sig, när man genom en skrivelse från Hans Nåd erfor att dennes fru knappast anländt till sin systers gods, förrän hon häftigt insjuknat, hvarföre man ännu på en tid ej kunde tänka på någon hemresa.

Lorden befallde i sammanhang härmed, att, med un-

Några ögonblick derefter afsvimmade han och samma natt afled han.

Bland gardets lancierer hade tolf man blifvit sårade och sju af dessa ganska betänkligt. Trenne lakejer, som befunno sig bakom kejsarens vagn, träffades af flera projektiler. Distriktets polispersonal räknade ej mindre än 29 sårade.

D. D. M. M. lemnade operan först inemot representationens slut. Såväl boulevarden som angränsande gator voro då illuminerade, och ehuru natten var långt framskriden, voro trottoirerna likväl uppfyllda af människor, hvilka med lifliga vivat-rop uttryckte sitt deltagande.

Mer än 27 arresteringar verkställdes under natten; men bland de häktade har flertalet ej blifvit direkt anklagadt.

De mest komprometterade äro sju till till antalet och bland dem befinner sig en viss Pierri, likasom de öfriga bördig från Italien, hvilken blef arresterad på ett ovanligt sätt, blott några få minuter före mordförsöket, hvars ledare han tyckes ha varit. Polistjenstemannen Hebert igenkände honom på Provence-gatan, oaktadt han var förklädd och Hebert ej sett honom på fem års tid.

Denna vigtiga arrestering, hvarigenom en hufvudman för sammansvärjningen blef gripen, tyckes ha hindrat komplottens utförande.

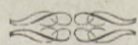
Pierri, som varit bosatt i Paris redan före 1848, har tjänstgjort i romerska arméen under Garribaldi. Han är en mycket bestämd man och lifvas af en vild energi.

En af de sammansvurne bodde vid "rue Lepelletier," trenne andra vid "rue Montmartre," i "Hôtel de France" och "Hôtel de Champagne," der de, samma natt brottet begicks, blefvo arresterade, då man fann dem alla ligga fullklädda och beväpnade.

Den näst efter Pierri mest komprometterade personen är en greve Orsini, som förut varit Mazzinis general-kommissarie i provinsen Ancona, der hans blotta närvaro gjorde slut på stråtröfverierna, och hvilken, efter att i Österrike ha deltagit i en sammansvärjning och der genom list ha flytt ur det fängelse, der han blifvit insatt, ankom till London, der han, såsom det påstås, skall genom offentliga föreläsningar ha förtjenat 100,000 francs. Der kom han också att skilja sig från Mazzini, hvilken anklagade honom för svaghet.

Tvenne andra bland de arresterade äro mindre bekanta; den ene, greve Della Sylva, af en förnäm venetiansk familj, har i Paris lefvat på stor fot; — den andre, Gomez, är en neapolitansk betjent i Orsinis tjänst.

Man har satt sig i besittning af hela de sammansvurnes korrespondans; man känner deras föregående lif, deras planer och förbindelser, och man antager att tjuge af dem voro närvarande då angreppet mot kejsarens lif gjordes.



En förmålningsfest i London.

Den 25 sisl. Januari firades i Englands hufvudstad prins Fredrik Wilhelms af Preussen förmålning med drottning Victorias äldsta dotter, prinsessan Alice.

Redan tidigt på morgonen hade en talrik menniskomassa varit samlad mellan Buckingham- och St. James-palatset, och i den angränsande St. James-parken hade åtskilliga gatsångare tagit plats och läto höra sina "aldeles nya" och "mycket nöjsamma" visor angående dagens betydelse, hvarjemte flera småbodar blifvit uppslagna, i hvilka man sålde porträtter af den främmande prinsen och hans unga brud, "Englands ros."

Vid elfvatiden var folkträngseln så stark, att polisen endast med möda kunde hålla vägen öppen för hofpersonalen.

Ungefär en quart senare hörde man af folkets jubel, att det kungliga tåget börjat sätta sig i rörelse. Straxt derpå började allmän ringning i stadens kyrktorn och från Toverns fäste hördes kanonernas dån.

De till festen inbjudna gästerna hade emellertid infunnit sig i det med blommor rikt prydda kungliga kapellet, dit äfven prinsessan af Preussen, uppvaktad af preussiska officerare, ankom, straxt innan klockan slagit tolf.

Men en quart derefter tillkännagaf trumpeternas ljud den kungliga bröllopskarrans ankomst.

Lord Palmerston, som bar det engelska "statssvärdet," inträdde först i det

dantag af slottsfogden samt dennes döfva hustru och boskapen, alla slottets invånare genast skulle fara öfver till Skottland och grefvinnan G:s gods.

Enligt denna befallning, hvilken naturligtvis äfven rörde min person, rustade sig lordens döttrar hastigt till afresan, och redan dagen efter brevets mottagande lemnade vi det vördnadsbjudande slottet, hvars murar och almar jag ej skulle få återse.

Vi togo först vägen till Liverpool, för att derifrån sjöledes begifva oss till målet för vår resa; ty detta var både den närmaste och beqvämaste väg, vi kunde välja.

Den rika grefvinnan G:s, lordens svägerskas, gods, på hvilket denne för närvarande befann sig med sin sjuka fru, låg helt nära Skottlands vestkust, på den smala och bergiga landstunga, som ifrån Inverary sträcker sig söderut ända till ön Arran och bildar den romantiska Clyde-bay, hvars klippor och skär äro de farligaste i hela Nordkanalen mellan Irland och Skottland.

Inga ångfartyg underhölls på den tiden förbindelsen mellan Liverpool och nyssnämnde, genom sin fiskrikhet bekanta hafsvik, och vi måste därför begagna ett segel-

fartyg, hvilket på en klar och kall höstafon gungade fram öfver Mercebambes dystra golf.

Redan följande dag uppstod en af dessa ihålliga och sällan uteblifvande stormar, hvilka alltid göra Irlandska sjön till ett af de obehagligaste och farligaste vatten. Än för en isig vind genom fartygets segel och tjöt vildt i dess tackelage, än kommo svarta störtvägar och öfvergöto däck med sina toppar af hvitt skum, hvarest dessa af en ny väg åter nedslungades i djupet.

Det lilla vanmäktiga fartyget blef af det vilda elementet illa tilltygadt; än sågs det med bogsprötet peka rätt uppåt himlen med dess grå, sönderslitna skyar, än trodde man att det skulle sätta sig fast å hafshottnen. Segel och lågvirke hade blifvit kapade och hvarje försök att styra det var fruktlöst: det skröpliga fartyget kastades framåt som en boll.

I högre grad än vanligt inställde sig nu äfven hos passagerarne den diaboliska känsla i maggropen, hvilken enfaldigt nog kallas sjösjuka, men som tyckes omfatta alla möjliga sjukdomssymptomer.

Jag var ingalunda mer sjövan än de andra och låg samma författning som de öfver relingen, för att tyst

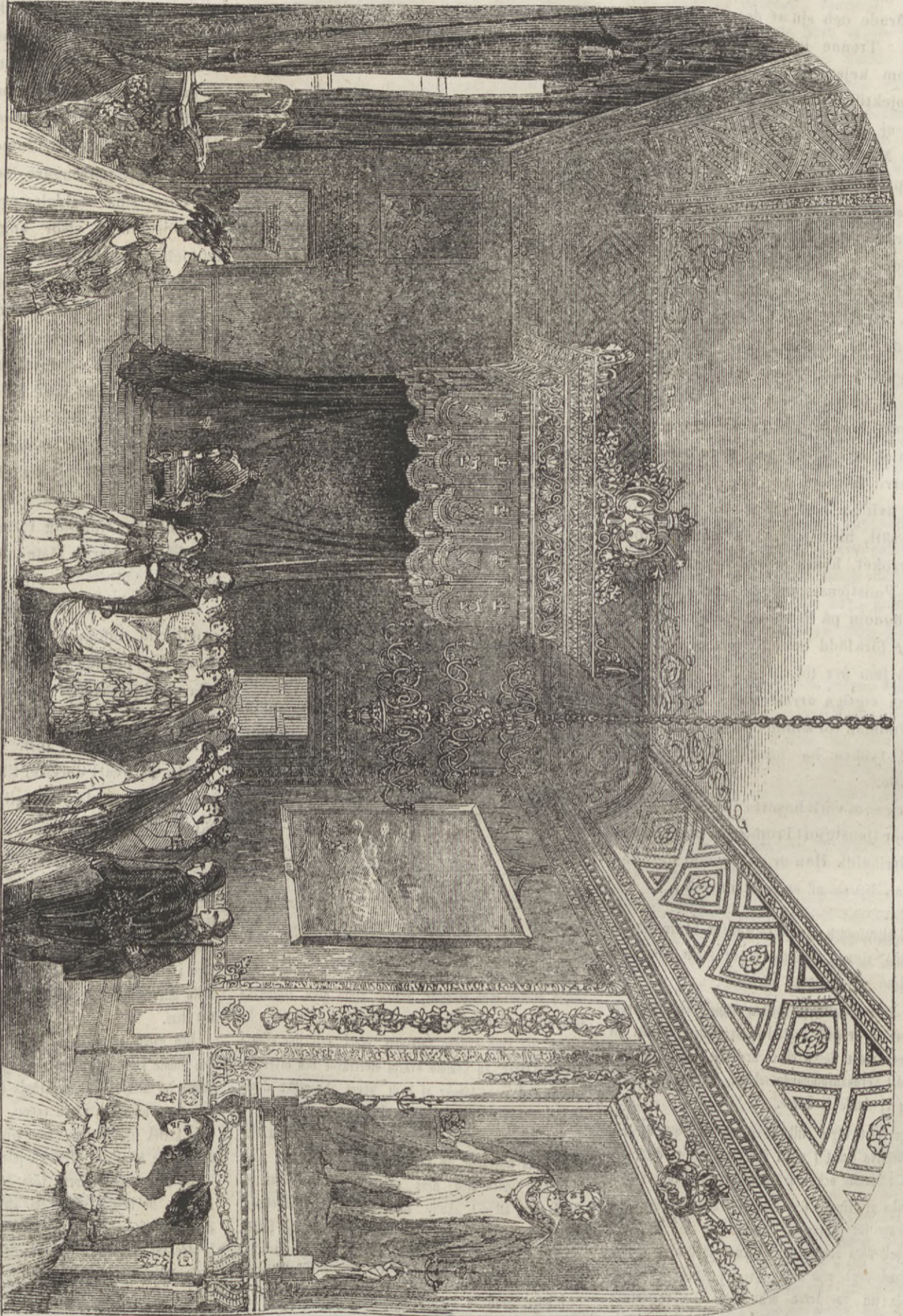
för mig sjelf klaga öfver mitt öde. Aktande på min post hade jag tagit plats bredvid lordens döttrar, hvilka lägo i den mest förtvillande kolik och icke af någon erhöllo minsta hjälp, hvilken dessutom föga skulle ha gagnat dem.

Den gamla guvernanten låg och stönade i kajutan och den gamle kammartjenaren var aldeles bortkommen. I denna för alla så beklagansvärda belägenhet hade jag ensam ännu bibehållit någon energi, emedan min passionerade kärlek till Evelina, som befann sig vid min sida, ännu hade öfvertand öfver sjösjukan.

De båda unga flickorna voro nästan sanslösa af idel smärta. De brydde sig ej om att vågorna öfversköljde dem och helt och hållet genomdränkte deras kläder; de brydde sig ej om den eljest så strängt iakttagna etiketten i afseende på sin toilt, utan läto i sin vanmakt stormvinden utan motstånd fara fram med deras kläder, huru den behagade.

Plötsligen hörde man ett förfärligt brakande i fartyget. Ett gällt skri uppgafs af dem som befunno sig under däck och sjelfva kaptenen blef för ett ögonblick gripen af bestörtning. Men straxt derpå befallde han att

(Fortsättning pag. 46.)



Prinsen af Preussen och hans brud, i tronsalen i St. Jamespaläset i London.



Den kungliga brudskaran i St. James-palatsets kolonnad.



kungliga kapellet, och efter honom kom drottning Victoria med prinsarne Leopold och Arthur, båda klädda i högländsk drägt.

Vid deras inträde reste sig genast hela församlingen och satte sig ej åter förr än drottningen intagit sin plats straxt nedanför altaret.

Nya trumpetstötter förkunnade nu brudgummens ankomst, hvilken hurtigt steg fram till altaret, der knäböjde och förrettade en tyst bön, hvarefter han åter steg upp och qvarstod på sin plats till dess bruden anländt.

Denna inträffade vid pass fem minuter derefter.

Bruden var klädd i en praktfull drägt af hvitt, med guld genomvirkadt moiré-antique, och bar på hufvudet en blomsterkrans. Hon framfördes till altaret af sin far samt konungen i Belgien och hade under hela tiden allas ögon fästade på sig.

Vigselceremonien försiggick klockan 1/2 2 och erkebiskopen af Canterbury höll dervid först ett tal till brudparet, hvarefter prins Albert framträdde och förde bruden till erkebiskopen, som lade hennes hand i brudgummens, hvarefter det återstående af ceremonien försiggick.

Brudgummen omfamnade härefter sin unga maka samt derefter äfven drottningen och sin mor. Till omfamningen hörde äfven en kyss.

Sedan derpå en psalm blifvit afsjungen och biskopen af London uppläst de van-

liga bönerna, afslutades gudstjensten med afsjungandet af "Halleluja" ur Händels "Messias."

När man straxt härefter lemnade kapellet, spelades Mendelsohns bröllopsmarsch.

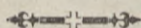
Då prinsen och hans unga gemål lemnade St. James palats helsades de af lifliga hurrarop, hvilka fortforo under hela deras färd till Buckingham-palatset.

Här hölls nu en stor dejeuner, efter hvars slut de nyförmälda klockan 1/2 5, åtföljde af en lysande svit, foro genom Hydepark, der en stor del af Londons förnämiteter var församlad, till bangården, derifrån de sedan afgingo till Windsors slott.

Samma afton var i hufvudstaden stor illumination, hvilken beskrifves såsom särdeles praktfull. En oerhörd folkhop uppfyllde stadens gator till långt efter midnatten.

Vid Windsor hade det unga fursteparet emellertid blifvit med stor entusiasm emottaget af 700 elever från Eaton-skolan, hvilka spände hästarne ifrån vagnen och, under alltmänt jubel, drogo densamma till slottet.

På aftonen hade de höga bröllopgästerna att fröjda sig åt en storståtlig koncert, vid hvilken 200 artister biträdde och hvartill 800 personer voro inbjudna.



ett nödskott skulle lossas, hvars dofyv knall dock öfverröstades af vågornas ännu mäktigare dån.

Vi suto fast på en klippa.

Passagerarne hade genom denna hotande fara blifvit alldeles bragta ur fattningen och uppfyllde luften med sina jemmerrop. Men Evelina och Alice blefvo nästan sanslösa liggande bredvid mig, som dels af köld; dels af ångest, själf darrade och bäfvade.

Till all lycka befunno vi oss helt nära ön Arran, på hvilket man observerat vår signal och vår på masten upphissade lanterna; och snart kämpade sig tvenne lotsbåtar igenom de skummande vågorna och lade till vid vårt fartyg.

En allmän trängsel uppstod nu invid de trappor, som ifrån skeppsdecket nedsläpptes till lotsbåten. Hvar och en ville vara den förste, och den ängsliga omsorgen om lifvet och den förtviflansfulla fruktan, att icke hastigt nog kunna blifva räddad, kommo icke blott hvar och en att endast sysselsätta sig med sig själf, utan förhindrade äfven den ordning och säkerhet vid fartygets lemnande, som man vid en lugnare sinnesstämning lätt kunnat åstadkomma.

Sålunda sökte nu hvar och en att förekomma den andre och ingen gjorde sig — i sin egoism och ångslan att rädda sig själf — den mödan att tänka på att bispringa en annan.

Äfven jag hade, då lotsbåten lagt till invid fartyget, trängt mig fram till nedgången, och, obekymrad om Alice, hade jag tagit den vanmäktiga Evelina i mina armar och steg, hindrad af några förtviflade, som hängde sig fast vid mig, samt knuffad af andra, utför trappan.

Mer än en gång var jag nära deran att med min dyrbara börda blifva nedstörtad i det skummande hafvet.

Ändtligen hade såväl passagerarne som fartygets manskap blifvit nedpraktiserade i båten, och äfven Alice, som jag ej kunnat taga om hand, hade af en matros blifvit ditburen.

Med fara, men utan någon vidare olycka, uppnådde vi kusten och stannade öfver natten i en eländig fiskarboja vid stranden, der hvar och en försökte få sina kläder torra.

Följande morgon hade stormen helt och hållet lagt sig; hafvet hufvade sig allt mattare efter sin kamp och so-

Små funderingar, upptecknade af Kamrer Brummer.

Böcker hafva det företrädet framför menniskor, att icke endast de frisinnade bli bundna.

Galanteri mot fruntimmer består i korta varor.

Det finnes menniskor, hvilka den första hedern visas först med den sista.

Neapel kan smickra sig med att ega en kammare, som ej kommer att upplösas. Jag menar — tortyrkammaren.

Att gifva är skönare än att mottaga! menade den riksdagstalare, som ville bibehålla spöstraffet, emedan det gjorde så godt.

I sina rapporter efter drabbningarne uppgifva Ryssarne endast antalet af de döde, som *de förlorat*, men icke af dem, som *fienden funnit*.

Gevär äro språkrör för sådana, som ej vilja höra.

Kyssten är förste älskaren i kärlekskomedien.

I bokhandeln annonseras en broschyr med titel: "Konsten att på 24 timmar få sig en hustru," hvilken broschyr har liflig afsättning. Men hvilken god affär skulle ej en förläggare göra, som utgafve en bok med titel: "Konsten att på 24 timmar bli af med sin hustru!"

len blänkte fram mellan de flygande, grå molnen. Passagerarne, churu svårt medtagna, voro åter bättre till mods och hade till större delen kunnat byta om kläder, alldenstund samtliga passageraregudet blifvit bergadt och själfva fartyget räddadt från undergång.

Evelina, som jag efter landstigningen lemnat i en fiskarustrus vård, kom blek, men skönare än någonsin, till mig och tackade mig rodnande för den hjälp, jag lemnat henne.

Hon hade för ingen del, såsom jag förmodat, genomlevvat nattens händelser utan medvetande, utan tycktes i sin halfva vanmakt ha funnit sig i allt hvad jag företagit.

Då denna sköna, blygt rodnade flicka nu stod framför mig, kunde jag ej längre återhålla mina känslor, utan tillstod för den älskade huru dyrbar hon var för mig och huru lycklig ett gensvar å min kärlek skulle göra mig.

Denna bekännelse måste ha låtit så mycket mer rörande, som jag blott ofullkomligt egde engelska språket i min makt och jag vid detta högtidliga tillfälle hade vida större brist på ord än vanligt.

"Allt är fåfängligt," sade konung Salomo, som hade tusen hustrur. Nu för tiden kan en hvar, som blott har en hustru, öfvertyga sig om sanningen häraf.

"Den Gud ger en syssla, ger han äfven förstånd," säger ett gammalt ordspråk. Hur många sysslor skulle ej vara obesatta, ifall det vore tvärtom.

"Brändt barn skyr elden," heter det. Men de store lära ej mycket af de små. Det finnes enklingar — som gifta om sig.

Béranger sjöng: "*Le peuple, c'est ma Muse.*" Ludvig Napoleon säger: "*Le peuple, ce ne m'amuse pas!*"

Filosofien liknar en lampskärm; den, som använder den, får mera ljus, men rummet blir mörkt.

Skäggpomada är hos herrarne hvad krinolinerna är hos damerna.

Officiella tidningar äro klockorna i politikens komedi.

I blåa strumpor finnas sällan ett par friska vador.

De gamle Romarne fordrade till sitt bröd i stället för smör — skådespel. Hade de känt våra theatrar, så skulle de ej för dem velat uppoffra sina smörgåsar.

Naturforskare hafva anmärkt, att människan är den enda varelse som kan skrat-

Miss Evelina sänkte djupt rodnande sitt hufvud; hon yttrade ej ett ord; men hon lät mig villigt fatta hennes hand och drog den ej tillbaka, då jag med hänförelse tryckte den samt slöt den hulda flickan i mina armar.

Detta hände vid stranden af Clyde-viken, vid solens sken och havets brus.

Det var redan afton, då vi uppnådde grefvinnas G:s gods. Jag var öfverallt beskrifning lycklig och helsade på lorden, då han kom att mottaga sina barn, med den hemliga tanken, att han snart skulle blifva min högt vördade svärfar.

Hans Herrlighet, som ej hade någon aning om den lycka jag tillämnade honom, tog tills vidare ej någon notis om min person, utan visade sig på samma sätt som vanligt och som om jag blott vore hans informator.

Jag lofvade mig emellertid ej litet af hans tacksamhet och hoppades att af honom med högt jubel blifva helsad som måg, en helsning, hvilken, med fästadt afseende på den klingande hemgiften, måste medföra stort behag.

Vi hade knappt anländt till herrgården, förrän jag gaf min långtan fritt löpp och inträdde i lordens förmak.

ta; men de ha glömt att tillägga, att människan äfven är den enda varelse, som kan — vara en narr.

Blandade Ämnen.

Tacksamhet. Då den icke mindre som skådespelare än skådespelsförfattare af Ludvig den fjortonde högt värderade F. C. Dancourt († 1725) en gång till Hôtel Dieu's föreståndare inbetalade den i lagen föreskrifna fjerdedelen af inkomsten för en med bifall gifven pjäs, höll han i erkebiskopens af Paris och presidenten Harlays närvaro ett vackert tal, deri han sökte bevisa, att skådespelarne, i anseende till de fördelar, de beredde de fattiga och sjuka, väl kunde förtjena att blifva befriade från den då öfver dem hvilande bannlysningsdomen.

Men fördomen emot skådespelare var ännu alltför stark, och talarens värtalighet utträttade derföre intet. De Harley svarade honom blott:

— Min Käre Dancourt! Vi ha öron att höra er, händer för att mottaga de allmosor ni ger de fattiga; men vi ha ej någon tunga att svara er med.

Charad.

Ett enkelt träd mitt första är;
Men äfven det kan skugga gifva,
Och bäckens sorl den trakt plär lifva,
Der det sin gröna mantel bär.

Jag lät anmäla mig för Hans Nåd, i ingen mindre af-sigt, än att utbedja mig hans dotters hand, hans välsignelse och hans penningar.

Hans Herrlighet mottog mig med sin vanliga afmätta stolthet. Mitt stolta mod måste i detta afgörande ögonblick ha fått ett anfall af svaghet; ty det hjälpte mig alls icke på vägen. Förlägen och fruktande stod jag inför lorden, kunde ej yttra ett ord och spritade med fingrarne, som en bannad skolgosse.

Det enda medlet jag fann att upplifva mitt mod med, var det, att jag tillslöt ögonen.

Så snart jag nu ej längre såg något, började jag framstamma några ord, utropade gång på gång ordet »ack,» upprepade ganska ofta lordens titel, bad oupphörligt om ursäkt, och hade äntligen, jag vet icke själf på hvad sätt, med tillhjälp af mina illa konstruerade engelska fraser afbördat mig mitt hjertas bekännelse.

Då jag slutligen sagt nog, tog jag mig friheten att alldeles tuga stilla.

Herr lorden, som också hittills hållit sig alldeles tyst,

Om vid dess stam, i kvällens timma,
Du sitter med din älskling än,
Som ses mitt andra göra, — vän!
Då skall af fröjd ditt öga glimma

Om vid en tryckning af din hand
Du får mitt tredje straxt tillbaka,
Flyr tanken med din drömda maka
Hän till Lycksalighetens land.

Uti mitt hela alla dar,
Men helst när sommarns sol känns glöda,
Ses månget ömt, förälskadt par
Med promenad sin tid föröda.

Dock äfven vintrens kalla vind
Ej dylikt folk plär stort förskräcka;
Ej frost kan deras låga släcka,
Men rosenströr den ungas kind.

Dock se — der gå ju äfven andra,
Som ej om kärlek tala blott,
Men om allt annat smått och godt
Och helst hvaran' och nästan klandra.

Ja, der fins folk af alla slag;
Der syns den runda krinolinerna
Och sprätten med den spotska minen,
Och der går ofta äfven jag.

Kan själf du dit ej vägen finna,
Följ då den dandy, som med ståt
På "Rosinante" far ditåt,
Och du mitt hela snart skall hinna.

reste sig nu från sin stol, gaf sig med största själsnärvaro först ro att nysa och framställde sedan den frågan:
— Ni kommer således, sir, för att anhålla om miss Evelinas hand?

— Ja, mylord, jag . . . älskar henne! — stammade jag, och mitt hjerta jublade redan af glädt hopp.

Lorden steg nu fram till mig, lade sin hand på min axel och sade mycket lugnt:

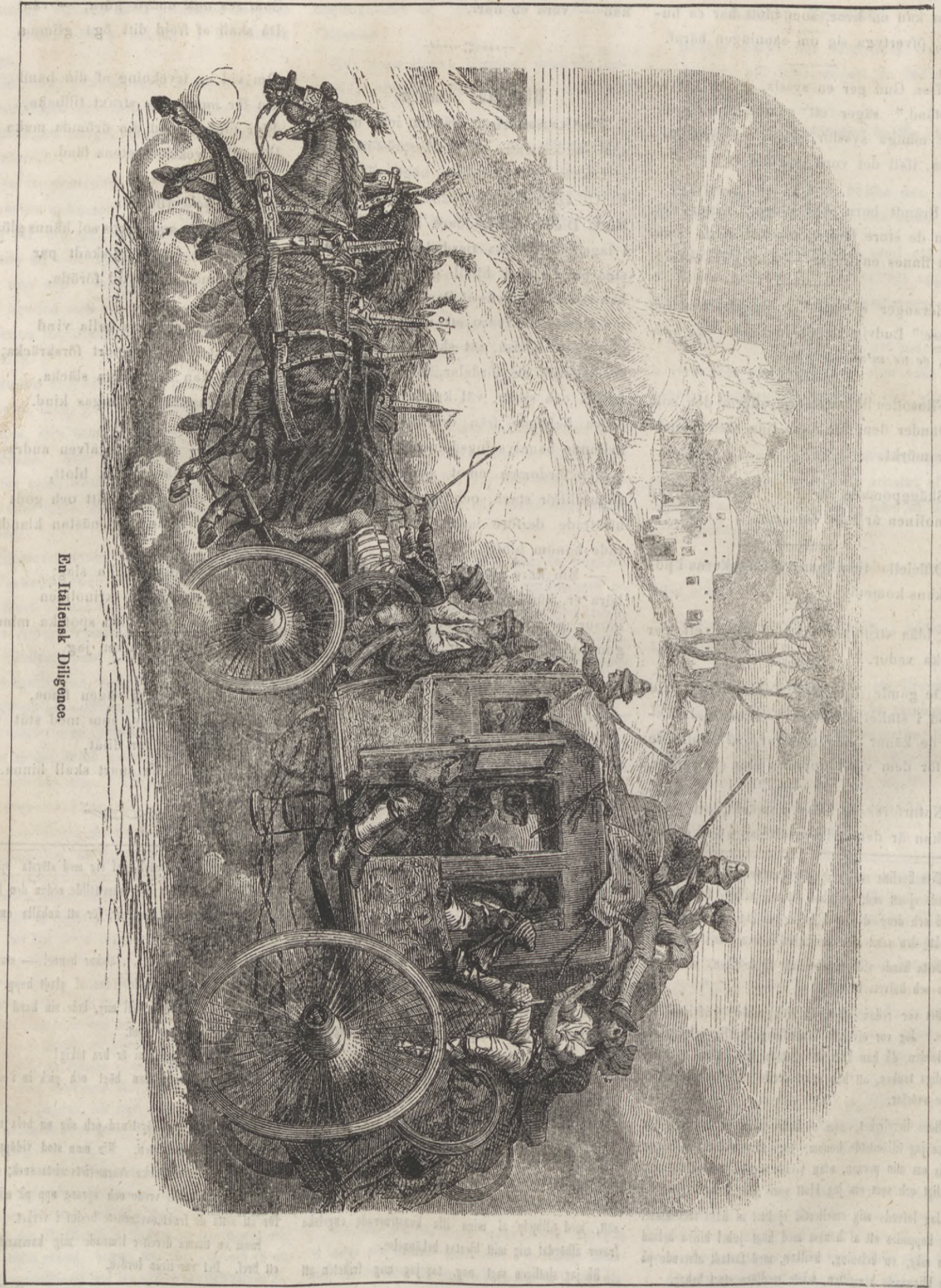
— Ack, min herre, ni är bra tokig!

Derefter skrattade han högt och gick in i sitt rum igen.

Men jag stod som förstenad och såg nu hela min roman på en gång afbruten. Min mun stod vidöppen och utandades det romantiska svarmeriets sista suck; derefter började jag gråta af vrede och sprang upp på mitt rum, för att sätta de fruktansvärdaste beslut i verket.

Inom en timma derefter lemnade mig kammartjenaren ett bref. Det var ifrån lorden.

(Forts.)



En Italiensk Diligence.

Härmed följer Romanbihanget: "Skogsqvarnen." pag. 41-48.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 14 Februari.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.